

NOVÁ HVĚZDA MODERNÍHO THRILLERU

TIM WEAVER

BEZ
SLITOVÁNÍ

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Za každým tajemstvím
se skrývají lži.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**BEZ
SLITOVÁNÍ**

TIM WEAVER

BEZ
SLITOVÁNÍ

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2014

Translation © Kristýna Ševčíková, 2016

Cover © Jan Matoška, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-20-7 (ePub)

ISBN 978-80-88096-21-4 (mobi)

ISBN 978-80-88096-22-1 (PDF)

Věnováno Sharlé

Poznámka autora

Jelikož jsem chtěl, aby byla kniha čtenářům dobře srozumitelná a aby měl děj patřičný spád, maličko jsem upravil pracovní praktiky i vnitřní uspořádání londýnské Metropolitní policie a britského zdravotnictví. Doufám jen, že jsem tak učinil s dostatečným taktem, abych žádnou ze zúčastněných stran neurazil.

ČÁST PRVNÍ

Trvalo jim celou hodinu, než dorazili k pláži v malé zátocce ve tvaru podkovy na jižním cípu hrabství. Otec měl v plánu přijet na místo dřív, aby nemusel zápasit o stání na mrňavém parkovišti, a navíc mu někdo z vesnice, kde bydleli, poradil, že je tam pět míst – zastrčených pod svažitým převisem obrovské, sedmadvacet metrů vysoké skalní stěny –, kam celý den nesvítí slunce. Když dorazili na parkoviště a uviděli, že jsou ještě dvě parkovací místa volná, otec vítězoslavně zabubnoval na volant Hillman Avengeru a začal si sám pro sebe hvízdát. Tvář manželky, která seděla na sedadle spolujezdce, se rozzářila úsměvem.

„Očividně jsi spokojený.“

„Myslíš, že je na zmrzlinu ještě brzy?“

Obrátila oči v sloup. „Vždyť jsme teprve snídali.“

„Víc jak před hodinou,“ prohlásil žertovně. Jakmile zajel na parkoviště a vypnul motor, ohlédl se přes rameno na syna, který klečel na zadním sedadle, prsty měl přitisknuté ke sklu a vyhlížel ven na zátoku.

„Tak co si myslíš, synku?“

„Dá se tu šplhat po skalách, tati?“

Otec se zasmál. „To víš, že ano. Dá se tu šplhat po skalách.“

Moře bylo zrovna na ústupu a odlivová vlna za sebou nechala pás zvrásněné pláže. Za nánosem písku byla hladina průzračná jako sklo. Spousta vody byla vklíněná do pozvolně se svažujícího oblouku zátoky, zbytek odtékal do průlivu, kde to podle chlapce vypadalo, jako by svět neměl žádný konec. Byl tak nadšený, že pomohl otci odnést dolů na pláž dvě rozkládací lehátka a všechno jídlo, které měli s sebou, potom se vrátil pro kyblík a dětskou lopatičku a rozběhl se k okraji vody. Matka na něj z pláže volala, aby nechodil příliš daleko, a on jí z dálky hlasitě odpovídal, že nepůjde. Zatímco otec stavěl lehátka, matka nespouštěla chlapce z očí a sledovala cestičku otisků v písku, která vedla až dolů k moři.

„Už je tak velký,“ posteskla si.

„Je mu teprve osm, Marie.“

„Já vím.“ Zastavila se a pozorovala, jak chlapec namáčí palec do vody. „Nezdá se ti, že ten čas strašně letí? Víš, připadá mi, jako by to bylo teprve včera, co mi ho sestřičky prvně přinesly ukázat. A podívej se na něj teď.“

„Je v pohodě.“

„Já vím. Nemyslela jsem tím, že by s ním bylo něco v nepořádku. Chtěla jsem jenom říct, že... než se nadějeme, bude mít ženu a vlastní děti. A možná že tu ani nezůstane.“

„Ovšemže tady zůstane.“

„Nemá tu žádnou budoucnost, Tome.“

„O čem to mluvíš? Převezme přece obchod.“

„Říká, že žádný obchod nechce.“

„Je mu teprve osm.“ Přistoupil k ní zezadu a objal ji kolem pasu. „Ještě neví, co chce. Já si v osmi přál být kosmonautem.“

„Prostě jen nechci, aby na nás zapomněl.“

Políbil svou ženu na tvář. „Na maminku nezapomene.“

Na okraji vody se chlapec obrátil zpátky k nim a zamával na ně, aby šli za ním. „Mamí!“ křičel. „Mamí, pojď se podívat, něco ti ukážu!“

„Vidíš?“ chlácholil ji otec. „Říkal jsem ti, že na tebe nezapomene.“

Znova se usmála, políbila manžela na tvář a zamířila k místu, kde její syn stál po kolena ve vodě a ukazoval prstem na něco v dálce na moři, co se nacházelo za okrajem zátoky. Zadívala se stejným směrem jako on, ale nejdřív neviděla nic, co by mohlo tolik upoutat jeho pozornost. Pak se to však vynořilo dál na moři jako osamělá, proudem unášená loď.

Ostrov.

Dlouho se ho snažila vytěsnit z paměti, i to, jak je to k němu odsud blízko.

„Co se děje, zlatíčko?“ otázala se, přestože odpověď už znala.

Ostrov čněl nad mořem jako ploutev, skalnatý kousek země, který byl od nich vzdálený asi půl kilometru, rozpačitý, zlomený, zlověstný.

Dokonce i z této vzdálenosti, i když se světlo odráželo na vodě a slunce neúnavně pražilo, bylo na ostrově pořád cosi temného. Všechny příběhy, o kterých mohl vyprávět, všechny vzpomínky, které by nejradši zapomněl.

Instinktivně položila synovi ruku na rameno.

„Co je to tam?“ zeptal se.

Pohlédla do dálky na moře, ale nevěděla, jak mu má odpovědět.

„Mami?“

„To je... To je, ehm...“

„Co?“ naléhal chlapec. „Co je to, mami?“

Potom syna pomalu bezděčně přitáhla k sobě, přitiskla jej ke svému boku a vysvětlila mu: „Jedno ošklivé místo, drahoušku. Strašně ošklivé.“

2

2013

Z adresy, kterou mi dali, byl výhled na železniční nádraží v londýnské čtvrti Pimlico, kde se řadily vlaky. Dvoupatrová budova postavená z typických londýnských ručně dělaných žlutých cihel ležela zhruba půl kilometru jižně od stanice Victoria, téměř na břehu řeky Temže. Budova nebyla nijak označená a měla tmavá okna, takže to vypadalo, jako by tam nikdo nebydlel. Nebyla to však pravda. Když jsem přišel blíž, všiml jsem si, že domovní dveře z tvrdého masivu byly čerstvě natřené bledě modrou barvou a na zdi byla připevněná bezpečnostní kamera, jejíž objektiv mířil na vchod. Vedle dveří se nacházel číselný panel s domovním telefonem. Jedenkrát jsem stiskl zvonek a čekal jsem.

Z místa, kde jsem stál, řeku téměř zcela zakrývaly zrezavělé příčky železničního mostu. V mezerách mezi nimi bylo ale vidět loudavé procesí vyhlídkových lodí, které si prorážely cestu vodní hladinou. Vánoce už klepaly na dveře, a tak byly všechny lodě ověšené řetězy malých

barevných žároviček, které jim blikaly v oknech. Někteří turisté stáli na palubách a s čepicemi Santa Clause na hlavách čelili odvážně zimnímu chladu. Jinak mi připadalo, že se ranní město ponořilo do jakéhosi podivného druhu ticha – do jakési šedi, jako by město přemohl zimní spánek.

O několik vteřin později se ozvalo cinknutí a dveře s bouchnutím odskočily z rámu. Vstoupil jsem do krátké chodby s naleštěnými dubovými prkny a velkým klenutým oknem, z něhož proudilo dovnitř světlo a rozlévalo se po zdech a po stropě. Veškeré zařízení bylo laděno do stejné neutrální šedobílé barvy, tedy až na dvoje modré dveře na konci chodby a mramorovou přepážku po pravé straně. Za ní seděla elegantně oblečená žena, které mohlo být něco málo přes dvacet.

„Pan Raker?“

Přikývl jsem. „Jenom tak hádáte?“

Usmála se, sáhla dolů pod pult a vytáhla návštěvní knihu. „Bylo mi řečeno, že vás mám přibližně v tuto dobu očekávat,“ vysvětlovala mi a položila na desky knihy plnicí pero. „Nejprve laskavě запиšte jméno a datum, a já vám potom ukážu, kam máte jít.“

Podepsal jsem se. „Dnes je dvanáctého prosince, že ano?“

„Ano, pane.“ Jakmile jsem dokončil zápis, pokynula mi rukou k prvním modrým dveřím. „Těmito dveřmi dojdete až k zasedacím místnostem. Dveře, do kterých máte jít, jsou označeny jménem Dickens. Po schůzce je vám k dispozici sociální zařízení. V suterénu je bar, a těmi druhými dveřmi dojdete do restaurace. Jídla podáváme mezi dvanáctou a čtvrtou hodinou – musím vás ovšem upozornit, že je nutné, abyste s sebou měl svého zástupce. Oběd totiž podáváme pouze hostům, kteří obědvají s některým z našich členů.“

„Rozumím.“

„Další otázky, pane Rakere?“

„Ne, myslím, že to bude všechno.“

Prošel jsem prvními modrými dveřmi.

Vstoupil jsem do chodby a naskytl se mi pohled na dalších osm dveří, po čtyřech na obou stranách. Všechny byly zavřené a byly na

nich připevněné mosazné štítky. Na každém štítku stálo jméno jednoho britského spisovatele, Dickens byl čtvrtý vzadu vlevo. Když jsem přistoupil blíž, zaslechl jsem v jedné z místností tlumený rozhovor. Ve zbylých panovalo naprosté ticho. Dvakrát jsem zaklepal na dveře, na nichž stálo Dickens.

„Dále.“

Zasedací místnost byla sice malá, ale jinak se jí nedalo naprosto nic vytknout. Opět dubová podlaha, čokoládově hnědé stěny, tři a půl metru dlouhý stůl a okna, která sahala od podlahy až ke stropu a skýtala výhled do dokonale upravené zahrady. Nad zahradou jsem rozeznal železniční most, ale jinak by člověk snadno zapomněl, že budovu obklopovala průmyslová zóna a silnice.

„Pane Rakere.“

Vrchní inspektorka Melanie Crawová se zvedla z křesla v čele stolu – před ní ležel notebook a zavřená složka – a obešla ho, aby se se mnou přivítala. Potřásli jsme si rukama, ona potom přibouchla dveře a naměřovala mne ke stolu. Posadil jsem se a sundal si bundu.

„Dáte si něco k pití?“ zeptala se.

„Jenom vodu, děkuji.“

Inspektorce Crawové bylo něco málo přes čtyřicet, byla štíhlá jako proutek, měla krátce střižené vlasy zformované do praktického účesu a studené, nečitelné oči. Neviděl jsem na ní žádné šperky, tedy až na snubní prsten. Byl to ten typ ženy, co si na sebe nikdy nevezme sukni a chodí pořád jenom v kalhotách, a ještě k tomu vždycky v těch samých tlumených barvách. Byla stoicky klidná a vyrovnaná – žena, kterou hned tak něco nezlomí, přesto nepůsobila bezcitně. Měla pro lidi porozumění, uměla vycítit, co je pohání dopředu. Nikdy mezi námi nebyl žádný pracovní vztah. Naše vzájemná existence se dala popsat jen jako řada jízlivých a často rozvášněných konfliktů. Navzdory tomu jsem ji však obdivoval, byť jsem nedovedl odhadnout, jestli je ten pocit vzájemný.

Když odešla k sekretáři ve vzdáleném rohu místnosti, na kterém stál džbán vychlazené vody a několik skleniček, rozhostilo se mezi námi krátké, nepříjemné ticho.

Možná že to nebylo až tak překvapivé. Živil jsem se hledáním ztracených lidí, a skrze svoji práci jsem se s inspektorkou Crawovou dostal do křížku v době, kdy pracovala jako hlavní vyšetřovatelka na případu, při němž jsem málem přišel o život. Tehdy mě jeden chlápek, kterého jsme se oba pokoušeli najít, bodl do hrudníku a nechal mne umírat v přítmí hřbitova. Buďto jsem měl štěstí nebo mi přál osud, nebo možná tak trochu obojí, ale našli mě a odvezli do nemocnice, kde jsem byl měsíc upoutaný na lůžko a další čtyři měsíce jsem se zotavoval ve starém domku, který mi zanechali rodiče v jižním Devonu.

Po tom, co se stalo, jsem si říkal, jestli se ještě vůbec chci někdy vrátit zpátky.

Nakonec jsem se však do Londýna vrátil. Nebylo to jen tím, že mě většina práce čekala právě tady ve městě, ale hlavně proto, že jakmile fyzická bolest polevila, musel jsem překonat vzpomínky na to, co se mi stalo – a všechny ty vzpomínky byly spojeny právě s tímto místem. Podala mi sklenici vody a mě napadlo, že – osmnáct měsíců od té nehody – bude Melanie Crawová taky jiná. Pro mě se toho změnilo hodně. Nechtělo se mi věřit, že by to pro ni nic neznamenovalo.

„Díky, že jste přišel,“ prolomila ticho. „Vidím, že jste to bez problémů našel.“

„Z cesty to vypadá opuštěně.“

Usmála se a posadila se. „Myslím, že právě proto se to tu lidem tak líbí.“

„Vy jste tady členem?“

„Přes manžela. Takováhle místa... Řekla bych, že je to spíše mužská záležitost. Vážně tomu nerozumím, ale vždycky jej to činilo šťastným. A když si potřebuju s někým takhle smluvit schůzku, tak se to hodí.“

„Jak to myslíte?“

Pokývala hlavou. „Chtěla jsem vám nabídnout práci.“ Když uviděla můj překvapený výraz, znova přikývla, jako by mě o své nabídce chtěla opětovně ujistit, a posunula složku přes stůl ke mně.

Letmo jsem na papíry pohlédl a vzápětí jsem stočil oči zpátky k ní.

„Chci, abyste někoho našel.“

Tentokrát jsem se musel pousmát zase já. O tom, jak jsem si v minulosti udělal nepřítele mezi příslušníky londýnské Metropolitní policie, mezi něž patřila i inspektorka Crawová, bych mohl vypravovat dlouhé a barvitě historky. Nedělal jsem to schválně, ani jsem se v tom nijak nevyžíval. Prostě to vyplynulo z toho, co jsem právě dělal. Nakonec jsem to přijal jako nevyhnutelné zlo. Tuhle práci jsem přece nedělal proto, abych si získal přátele. Mým cílem bylo navrátit domů ty, kteří se ztratili.

„Nedovedu si představit, že by k tomu Metropolitní policie dala souhlas,“ namítl jsem.

„To máte pravdu.“

„Tak proč jsem tady?“

„Vy ale nebudete dělat pro Metropolitní policii.“

Prohlížel jsem si ji, protože jsem měl okamžitě podezření, že má něco za lubem. Představa, že mě inspektorka Crawová žádá o pomoc – právě když čas otupil vzpomínku na naše poslední setkání –, mi připadala naprosto zvrácená. Byl to ten typ věci, kterou by odmítla udělat, i kdyby jí někdo držel pistoli u hlavy. Její tvář však zůstala naprosto nehybná. Žádný náznak toho, že by to nemyslela vážně.

A tak jsem složku otevřel.

Z fotky se na mě díval muž, kterému bylo něco málo přes šedesát. Jeho momentka byla připevněná sešívačkou k přední straně hlášení o pohřešované osobě. Seděl na okraji skály, někde na vřesovišti, a v dálce za ním se rozprostíralo široké zelené údolí. Vypadalo to, jako by obrázek někdo obstríhl. Podél jedné strany fotografie byl totiž obrys další postavy, a u spodního okraje jsem zase rozpoznal záhyb rukávu. Ten muž se jmenoval Leonard Franks.

A nezvěstný byl od třetího března.

Bylo mu dvašedesát, byl vysoký sto osmdesát pět centimetrů, měl šedivé vlasy a modré oči. Bylo mi jasné, že popis jeho fyzického vzhledu nebude to, co mi jej teď pomůže najít. Z praxe jsem věděl, že jakmile se lidé oprostí od každodenní rutiny, rychle se mění. Občas proto, že sami chtějí, a občas proto, že je k tomu někdo donutí. Ale ve většině

případů, pokud to dojde tak daleko, už vlastně nedělají vůbec žádná rozhodnutí – touhle dobou už totiž většina ztracených lidí hnije někde v díře a čeká, až je někdo objeví. A přestože jsem rodinám, pro něž jsem pracoval, dával naději a vycházel z předpokladu, že pohřešovaná osoba je ještě naživu, Franks byl nezvěstný devět měsíců – a po takové době už v pátrání po zmizelém člověku nehraje roli, jak dotyčná osoba vypadá. Mnohem důležitější je, jak pohřešovaný uvažuje. Jaký způsob si ke svému odchodu vybral. Proč se rozhodl odejít.

A kam si to namířil.

Podíval jsem se na jeho adresu. „Bydlel v Postbridge?“

„Ano, asi kilometr a půl severně od něj.“

To bylo přímo v srdci Dartmooru, takových pětapadesát kilometrů severně od vesnice, kde jsem vyrůstal já. Když jsem se však vrátil k jeho profilové fotografii, bylo mi hned jasné, že se tenhle člověk narodil někde v Londýně a strávil ve velkoměstě celý život.

„Takže se do Devonu odstěhoval na důchod?“

Opět přikývla. „Před dvěma lety.“

Začal jsem listovat zbytkem dokumentu, a tehdy jsem poprvé zaregistroval, že muž byl policejní důstojník, který odcházel do důchodu z pozice vrchního inspektora oddělení vražd a závažných zločinů. Byla to služebně vyšší funkce a zdálo se, že si jej značně považovali. Jak jsem vyčetl z jeho záznamů, poslali jej do penze v pětapadesáti, po třiceti letech služby. Měl tedy nárok na penzi, zástupce vyšetřovacího komisaře jej ovšem požádal, aby u policie ještě zůstal.

„Jak se ten člověk ztratil?“ zeptal jsem se.

„Žili se ženou v domě, který vypadal jako stará myslivecká chata,“ vysvětlovala inspektorka Crawová. „Z jedné strany domu byla přistavena kůlna na dříví a vzadu za budovou byla ještě jedna bouda, kde schovávali nářadí. To je asi tak všechno, co tam bylo. Žili tam v kopcích, značně izolovaní od lidí. Jejich nejbližší sousedé bydleli asi kilometr a půl daleko, kolem domu se do všech stran rozbíhala otevřená planina porostlá vřesem, a bylo tam takové ticho, že když se blížilo auto, slyšeli ho už pět minut předtím, než bylo vidět.“

Pohlédla přes stůl na Franksovu fotografii.

„Každopádně, oba manželé seděli jednoho pozdního odpoledne doma u krbu. Oheň už začal vyhasínat a Franksova žena jej požádala, aby přinesl další polena. Bylo to začátkem března, takže bylo ještě docela chladno, obzvlášť tam nahoře na slatinách. Pak odešla postavit vodu na čaj a ukrojit každému kousek dortu, zatímco on se vydal ven do kůlny. Nebylo na tom nic neobvyklého, dělal to už tisíckrát. Dřevník stojí prakticky na konci verandy, ani ne tři metry od vchodových dveří.“ Zarázila se a pohlédla na mě. „Jenomže tentokrát už zpátky nedošel.“

Zamračil jsem se. „Odešel do kůlny na dříví a už se nevrátil?“

„Přesně tak.“

„A kam tedy šel?“

Pokrčila rameny.

„Šla se jeho žena podívat, kde je?“

„Ano.“

„A nenašla ho?“

„Nebyla ještě tma, takže bylo jasně vidět na všechny strany. Neviděla žádná auta ani lidi. Bydleli tam nahoře úplně sami. Jako by se vypařil.“

Stočil jsem pohled dolů na Franksovu fotografii. Pečlivě jsem si prohlédl jeho tvář a tehdy prvně jsem si povšiml určité fyzické podobnosti.

„Co je to za člověka?“ chtěl jsem vědět.

„Jmenuje se Leonard Franks.“

„Ne, to nemyslím. Nejste s ním příbuzná?“

Na okamžik se odmlčela. Nezvedla oči od fotografie, dlaně měla volně položené na stole. „Je to můj otec,“ pronesla tiše.

3

Inspektorka Crawová seděla bez hnutí.

„Táta měl odejít do důchodu v pětapadesáti, tak jak chtěl. Jenže oni mu nabídli spoustu peněz, když zůstane, a nejspíš měl v hloubi duše strach, že se bude v penzi nudit. Kromě Metropolitní policie *nic jiného* neznal.

Byl to celý jeho život. A tak tu nabídku přijal a uvázal se na dalších pět let. „Podívala se na mě. Nejdřív apaticky, pak ale pokrčila rameny a z výrazu její tváře bylo patrné, že s tím nesouhlasila. „O osmnáct měsíců později toho začal litovat. Nechtěl se z toho vykrotit – takový on nebyl, neměl ve zvyku nechávat druhé na holičkách –, ale pomalu se mu začal Londýn ošklivit. Stěžoval si úplně na všechno: že je ve městě ustavičný hluk, že musí bydlet nad hlavou někoho jiného, nadával na davy v metru a odsuzoval i městskou politiku. A tak odpočítával čas, než mu bude šedesát, potom si s mámou sbalili svých pár švestek a odstěhovali se.“

„Proč zrovna do Devonu?“

Pokrčila rameny. „Prostě to tam vždycky měli rádi.“

„Nemáte tam žádné další příbuzné?“

„Ne, to nemáme.“ Přejela prstem po hraně notebooku a na krátký okamžik se zabrala do vzpomínek. Ve tváři se jí objevil přívětivější výraz, zřejmě vzpomínala na otce. Jenže potom blažený výraz zastínila bolestná vzpomínka. „Asi tak před rokem se táta dal do řeči s jedním chlapíkem, který se nedávno přistěhoval do jejich vesnice i se ženou. Jmenoval se Derek Cortez. Spřátelili se a pak vyšlo najevo, že Cortez byl taky dřív polda. Řadu let stál v čele kriminální policie v Plymouthu. Svěřil se tátovi, že už je taky v penzi, ale že ještě dělá konzultace pro oddělení, které se zabývá odloženými případy.“

Dle mého výrazu mohla usoudit, že to pro mě není nic neznámého: Útvar pro odhalování odložených kriminálních zločinů. Oficiálně měli na starosti vraždy, které nebyly nikdy objasněny.

Případy, které byly uloženy k ledu.

„Cortez si vždycky prošel spisy,“ pokračovala ve vysvětlování, „sdělil policii, jaký má na daný případ názor, a tak si vydělal trochu peněz stranou. To všechno naprosto legálním způsobem – v Metropolitní policii to děláme stejně.“ Přesunula ruce ke sklenici vody. Přitáhla ji k sobě, ale nenapila se. „Asi uhádnete, co následovalo. Cortez nabídl tátovi, že jestli chce, promluví se známým, který dělá pro Devonský a cornwallský policejní okrsek. Že by se za něj přimluvil a táta by jim pak mohl taky pomáhat. Táta by takovou nabídku za jiných okolností

hned na místě odmítl, protože to bylo teprve dva roky, co od policie odešel, a byl docela rád, že už je v penzi – *jenomže* chtěli zrovna s mámou dělat rozsáhlou rekonstrukci kuchyně, a tak si nemohli nechat ujít příležitost vydělat trochu peněz navíc, které by jim pomohly stavební úpravy zaplatit. Koneckonců to byla práce na odložených případech, a tak si říkali, že na něj nikdo nebude tlačit. Jakékoli informace, které objeví, budou brát jako bonus, a taky věděl, že jejich veranda bude jediná kancelář, kam bude muset dojíždět. A tak řekl Cortezovi, že pár případů vezme. Pokud to půjde dobře, udělá toho víc. A pokud ne, nikdo se na něj kvůli tomu nebude zlobit.“

Naklonil jsem se dopředu a zapsal si pár poznámek.

Když jsem sem přišel, bylo v místnosti chladno. Teď už se ale začínalo pomalu oteplovat a klimatizační jednotka na stěně vyplňovala ticho slabým hučením.

„A co bylo dál?“

Neodpověděla a upírala pohled do prostoru mezi námi. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak jsme spolu před osmnácti měsíci seděli v domě jednoho vraha. Teď se ten okamžik zopakoval, bod v čase znovu ožil, pouze s tím rozdílem, že jsme každý byli na jiné straně. Lidé mohou vzájemně duševně splynout, lidský život je propojen s životem druhých lidí. Pokud tohle něco dokazovalo, pak to byl právě tento okamžik.

„V době, kdy odcházel do penze, sloužil u Metropolitní policie už pětatřicet let,“ pronesla s propletenými prsty, ruce měla položené na stole před sebou. „Letos dělám u Metropolitní devatenáctým rokem. Zvláštní na tom ale je, že jsme spolu o práci vlastně nikdy nemluvili. Oběma nám to tak vyhovovalo. Táta si nikdy nebral žádný z případů domů, protože chtěl mít jasné hranice mezi osobním životem s mámou a životem, který trávil ve funkci policisty. A já jsem nechtěla, aby mě kdokoli z Metropolitní obviňoval z toho, že se mi od něj dostává zvláštního zacházení. Proto jsem neužívala příjmení Franksová, když jsem u policie začínala. Crawová se jmenovala moje matka za svobodna. Takhle to bylo lepší. Nikdy jsem od něj nečekala žádné laskavosti,

a taky jsem nikdy nic takového nechtěla. Všechno, čeho jsem dosáhla, jsem dosáhla sama, *aniž* by na tom měl táta sebemenší zásluhu anebo mi k tomu jakkoli dopomohlo jeho příjmení.“ Odmlčela se a zadívala se na mě. Svaly v její tváři se napnuly, jako by se pokoušela potlačit emoce. „Jenže potom se něco změnilo. Když slavil dvaasedesáté narozeniny – to bylo třídvacátého února –, přijeli jsme za ním s manželem a dětmi na návštěvu, a on mi začal vyprávět o jednom případě, na kterém pracoval.“

„Co to bylo za případ?“

„Zmínil se mi o té práci policejního konzultanta, pro kterou jej Cortez navrhl. Seděli jsme tam spolu sami, jen my dva – můj manžel Bill byl v horním patře a máma i děti si šly už lehnout. Vzpomínám si, jak mě udivovalo, že se vůbec nechal zlákat k tomu, aby něco takového vzal. Ještě *víc* jsem ale byla překvapená, že se o tom se mnou dal do řeči. Jak jsem už říkala, předtím, než odešel do důchodu, jsme se o jeho práci nikdy nebavili, opravdu *nikdy*. Přesto se o dvě minuty později přede mnou o jednom případě rozvykládal.“ Náhle stočila pohled na otcovu fotografii. „Ať už v tom bylo cokoli, opravdu to na něj doléhalo.“

Okamžitě jsem z jejích slov vycítil skrytý podtext. Pracoval v Metropolitní policii pětatřicet let, měl na povel celé oddělení vražd, viděl snad už všechno, s čím se člověk při takové práci může potkat, všechno to utrpení, které lidé způsobují, veškeré ohavnosti – a přece nakonec narazil na případ, kterému nemohl přijít na kloub. Všichni poldové to tak měli, a nebyly to vždycky ty nejhrůzostrašnější případy, ani případy, které vyvolávaly u lidí největší vztek. Občas případ totiž uvázl na mrtvém bodě z docela odlišných důvodů.

„Jakým způsobem to na něj doléhalo?“

Při zvuku mého hlasu sebou trhla, otázka ji vyrušila z hlubokého zamyšlení. Když se konečně začala zase soustředit, její chladná, neústupná povaha se částečně zase vrátila. „To je právě ten problém,“ posteskla si. „Nikdy jsem z něj nedostala žádné podrobnosti. Nezmínil se o oběti, *pokud* tam vůbec oběť byla. Nemluvil o žádných specifických

detailech, neuvěděl žádná jména. Prostě si jen postěžoval, že mu ten případ nejde z hlavy a že na něj musí pořádkem myslet. Celkově mi o něm vykládal asi jen minutu, ale i tak to bylo víc, než mi kdy řekl o kterémkoli případu, na kterém dělal u Metropolitní.“

„Takže vám nesvěřil vůbec žádné detaily?“

Zavrtěla hlavou.

„Nevzpomínáte si *na nic* z toho, co říkal?“

Ušklíbala se. „Podívejte, musíte pochopit jednu věc. Táta se nesvěřuje jako jiní lidé. Už tím, že mi o tom případu vůbec řekl a divně se na mě přitom podíval, se mi otevřel jako nikdy dřív. Nevychrlil na mě veškeré podrobnosti o každém vyšetřování, na kterém se kdy za těch pětatřicet let podílel.“

Otráveně se odmlčela. Na krátký okamžik jsem si myslel, že to celé označí za špatný nápad a pošle mě pryč – ona však místo toho založila ruce na prsou a pohodlně se zaklonila v křesle.

„Jediné, co vám můžu říct, je, že podle způsobu, jakým o tom mluvil – nebo spíš jak to téma *obcházela* –, to vypadalo, jako by to souviselo s případem, na kterém dělal už u Metropolitní policie. Neřekl to sice přímo, ale takhle to na mě působilo. Mluvil o tom, jako by o té kauze už něco věděl. Jenže když jsem se zkoušela vypyávat, hned změnil téma. Nešlo pouze o *obsah* onoho rozhovoru, bylo v tom něco víc...“ Zarazila se, pohupovala hlavou ze strany na stranu a snažila se najít správná slova. Prohrábla si rukou vlasy. „Šlo spíš o tón jeho hlasu, ten... *smutek*, který se mu ozýval v hlase. Neutkvělo mi v paměti nic z toho, co onoho večera říkal. Pamatuju si jenom, jak přitom vypadal.“

„Takže jste za ním jela na jih, abyste s ním tříadvacátého února oslavila narozeniny – a potom, o osm dní později, tedy třetího března, se ztratil?“

Přikývla na znamení souhlasu. „Ano.“

„Máte kopii případu, na kterém pracoval?“

„To nemám.“

„Nezůstala někde v domě?“

„Ne. To byla první věc, kterou jsem hledala, potom co mi máma zavolala a řekla mi, že zmizel. Rozjela jsem se tam a převrátila to tam vzhůru nohama, abych to našla.“

„Mohl si ten spis třeba uložit někde jinde?“

„To je taky možnost. Proč by ale něco takového dělal?“

Jenže ona věděla proč. Oba jsme to věděli. Část jejího já prostě jen dělala všechno proto, aby na to nemusela myslet. Odmítala si připustit, že ať už v tom spisu bylo cokoli, možná to stačilo k tomu, aby Franks zamířil ven k hranici dříví a už se nikdy nevrátil. Existovala celá řada důvodů, proč mohl dotyčný spis přechovávat mimo domov. Mohlo to být kvůli jeho ženě, aby si zachoval duševní zdraví, anebo se tím chránil. Třeba se kvůli tomu spisu ocitl v nebezpečí. Anebo se cítil natolik zatížený a vyvedený z míry tím, co se v něm psalo, že nebyl schopen se přes to přenést.

Byl to ale dostatečný důvod k tomu, aby jednoduše vyšel ze dveří, obrátil se ke svému dosavadnímu životu zády a opustil ženu, dceru i vnoučata? Vzhledem k tomu, že strávil pětatřicet let jako vyšetřovatel u Metropolitní policie, mi bylo zatěžko tuto představu přijmout – nicméně jsem ho neznal, a tak jsem tu myšlenku nemohl zatím vyloučit.

Každý má určitou hranici únosnosti. Pohlédl jsem na ni. „V jiných ohledech vám otec připadal v pořádku? Neměla jste o něj starost z jiného důvodu? Vaše matka se vám nikdy nezmínila, že by se choval nějak jinak?“

„Ptáte se mě, jestli neměl sebevražedné úmysly?“ Ne že by na mě přímo vystartovala, očividně mi však chtěla sdělit asi toto: *už jsem o tom uvažovala – a odpověď zní ne.*

„Lidé, kteří stojí za vlastním zmizením, nemají nutně sebevražedné tendence,“ obhajoval jsem se. „Občas se stane, že něco takového udělají, aby mohli začít úplně od začátku. Opustit starý život a začít nový.“

„To by táta neudělal.“

„Někdy to udělají pro dobro své rodiny.“

„A co z toho podle vás máma měla?“